

VIAJE A NARA

Japó, 2018

Direcció: Naomi Kawase

Intèrprets: Juliette Binoche, Masatoshi Nagase, Mari Natsuki

Durada: 108 min

Gènere: drama romàntic

Idioma: anglès, japonès i francès

Data de reestrena: 28/12/18

Juliette Binoche en el món de Naomi Kawase

Al començament de “Viaje a Nara” (títol amb el qual es distribueix a l'estat espanyol aquesta última pel·lícula de Naomi Kawase que originalment s'anomena “Visió” i no és per res que sigui així) apareix un bosc que, tot i que hi ha la presència amenaçant d'un home amb un fusell, pot fer pensar en aquell on es perden i a la vegada troben una pau els protagonistes de “Mogari no Mori” (“El bosc del dol”, 2007), un poema mortuori de la cineasta que finalment hi apunta una harmonia amb la naturalesa. Sembla, doncs, que ens introduïm en la cosmogonia de Kawase, que tant ha abordat la relació simbiòtica dels humans amb la naturalesa. I, per tant, ens disposem a contemplar unes noves imatges amb les quals la directora japonesa, renovant la vibració panteïsta del seu cinema, vol celebrar la bellesa i el misteri del món mentre que els tènues fils narratius s'impregnen d'un simbolisme que vincula la vida i la mort atenent a una concepció cíclica de totes les coses existents que, amb els seus renaixements, no exclou les pèrdues irreparables que duen a afrontar l'experiència del dol. Certament, ens retrobarem amb tal visió, però en aquest seu món (que també és literalment geogràfic perquè Nara és la regió de Kawase i on hi ha rodat bona part de les seves pel·lícules) hi introdueix una presència que arriba en un tren que primer divisem a través d'un pla zenital. Un cop dins del tren, aquesta presència apareix de manera borrosa, però la imatge va aclarint-se i aleshores ens enfrontem al rostre de Juliette Binoche, sempre enigmàtic entre la transparència i la màscara. És així que, com podia intuir-se, l'última pel·lícula de Naomi Kawase és una nova exploració dels elements del seu món creatiu i a la vegada una altra exploració del rostre de Binoche, que pràcticament l'ofereix d'una manera despullada. El cas és que Juliette Binoche interpreta una escriptora francesa (Jeanne) que viatja a Nara (o, de fet, a un bosc de Nara) a la recerca d'una planta

anomenada “Visió”, atribuint-li la capacitat d'acabar amb el dolor humà. Tal planta, que apel·la a creure en una realitat simbòlica, suposadament es revela cada mil anys o, per ser concrets i d'acord amb la simbologia numèrica que hi entra en joc, haurà d'aparèixer 997 anys després que les seves espores irradiessin per última vegada. L'escriptora visionària preveu que ho farà precedida de la màxima destrucció, quan tot sembli a punt de desaparèixer. Aquesta, de fet, és la concepció cíclica de la qual participa Kawase: la devastació anuncia la regeneració. Per això, els elements naturals també hi adquireixen una dimensió simbòlica destructiva i a la vegada regenerativa: l'aigua a “Aguas tranquilas” i el foc a “Viaje a Nara”. És com si hi palpités una consciència ecologista davant de la destrucció de la naturalesa barrejada, però, amb un optimisme místic que, en aquest cas, per boca del personatge de Binoche, es presenta amb un individualisme tan recurrent com qüestionable: “Quan tot es desenvolupa massa, comença a destruir-se. I cadascú ha de buscar la manera d'arreglar-se, en silenci, a l'espera que tot reneixi”. A l'espera de l'arribada de la “visió”, Jeanne es creua amb diversos personatges al bosc en una dissolució temporal (de manera que, com anuncia el mateix personatge, no sé sap si habita en el present, el passat o el futur) a la vegada que té visions. És possible sentir una certa confusió i astorar-se davant del transcendentalisme dels diàlegs, però Kawase, tot i que és acusada d'un esteticisme que es va fent més buit, continua filmant la naturalesa com si tots els seus elements fossin sagrats.

Imma Merino
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona